

[текст] / А. М. Сидорова, П. С. Лемещенко. — Мн.: Мисанта. — 2013. — 113 с.

4. *Шоломицкая, Т.М.* К проблемам трансформации экономического сознания на постсоветском пространстве [текст] / Т. М. Шоломицкая // Актуальные вопросы экономического развития: теория и практика: сб. науч. статей. Выпуск 2 / ГГУ им. Ф. Скорины. — Гомель, 2013. — С. 299—302.

Шпак Ю.В.,

д.держ.упр., професор кафедри державного управління, документознавства та інформаційної діяльності

Вострікова Н.В.,

асистент кафедри державного управління, документознавства та інформаційної діяльності, Національного університету водного господарства та природокористування, м. Рівне

АНАЛІЗ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО ТА РЕГІОНАЛЬНОГО ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ВОДНИМИ РЕСУРСАМИ В УКРАЇНІ

У державному управлінні одним із найважливіших засобів досягнення ефективного впливу держави є правильне організаційне забезпечення процесу управління. У водній сфері необхідність втручання держави у прийняття рішень щодо використання, охорони і відтворення водних ресурсів є очевидною не тільки на національному рівні, а й на нижчих рівнях державного управління, зокрема на міжрегіональному і регіональному рівнях, де вирішуються практичні завдання з управління водними ресурсами.

За Водним кодексом України державне управління в країні в галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів має здійснюватись за басейновим принципом [1, ст. 13]. Це означає, що басейновий принцип, тобто управління за басейнами річок, має бути єдиним і поширеним на всі рівні державного управління. На даний час за оцінками вчених і господарників в Україні діє змішана система управління, яка є частково адміністративно-територіальною, а частково гідрографічно-територіальною з переважанням першої. Найбільш широко представленими структурними підрозділами центральних органів виконавчої влади в Україні на міжрегіональному і регіональному рівнях в

управлінні водними ресурсами є організаційні структури Державного агентства водних ресурсів України. Де блок управління водними ресурсами, забезпечення водою населення та галузей економіки, захисту від шкідливої дії вод охоплював на міжрегіональному, регіональному і місцевому рівні 234 організації. Блок підготовки кадрів налічував 6 організацій, блок державних підприємств — 16 організацій [2].

Головними з них станом на 2010 рік у першому блоці були: 9 Басейнових управлінь водних ресурсів та підпорядкованих ним 16 регіональних управлінь водних ресурсів в басейнах найбільших річок України; 21 Обласне виробниче управління меліорації та водного господарства, Республіканський комітет водного господарства АР Крим, підпорядковані ним 148 Міжрайонних та районних управлінь водного господарства, 25 Гідрогеологомеліоративних експедицій і партій, 10 Управлінь та дільниць групових водопроводів, експлуатаційно-технічних відділів зв'язку та відділів комплексного проектування, 5 Управлінь магістральних каналів.

Басейнові управління водних ресурсів (БУВР) охоплювати головні річки: Дніпро, Південний Буг, Західний Буг, Десну, Дунай, Сіверський Донець, Тису і стали підрозділами, що в організаційній структурі демонструють застосування територіально-гідрографічного (басейнового) принципу в управлінні водними ресурсами. На них покладено завдання здійснення аналізу, прогнозу і координації діяльності у басейнах річок з питань водокористування та управління водними ресурсами. Одночасно залишились функціонувати Обласні виробничі управління меліорації та водного господарства (Облводгоспи), а в АР Крим — республіканський комітет, які демонструють застосування адміністративно-територіального принципу управління водним господарством, меліорацією земель і частково контролю за водними ресурсами, які вони вирішували разом з місцевими органами виконавчої влади та іншими обласними організаціями, установами, підприємствами. На місцевому і локальному рівнях ці завдання продовжували виконувати 148 Міжрайонних та районних управлінь водного господарства (МУВГ, РУВГ).

Станом на 2015 рік загальна організаційна структура Державного комітету України по водному господарству, а нині Агентства, у зв'язку з політичними подіями, урядовими рішеннями та переходом у новий статус виконавчого органу (Агентство водних ресурсів), набула деяких змін.

Указом Президента України від 27 червня 2013 року № 351/2013 у Положення про Держводагентство були внесені зміни, за якими свої повноваження агентство може здійснювати «безпосередньо та через територіальні органи в областях, містах Києві та Севастополі» [п. 61, 3]. Розпорядженням КМ України від 28 серпня 2013 року № 662-р було затверджено перелік таких територіальних органів у вигляді 25 секторів у всіх областях України та містах Києві і Севастополі [4]. Територіальні органи Держводагентства повинні функціонувати як структурні підрозділи центрального апарату, що не мають статус юридичної особи.

За роки незалежності в Україні за рахунок створення нових Басейнових управлінь водного господарства (БУВР) відбувається поступовий перехід від адміністративно-командного принципу державного управління водними ресурсами до гідрографічно-територіального за басейнами річок. Проте в системі управління залишаються організації, які функціонують суто за адміністративно-територіальними межами (Облвдгоспи, МУВГ, РУВГ), що робить її незавершеною і такою, яка не відповідає сповна вимогам Водної Рамкової Директиви ЄС.

Література

1. Водний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України № 213/95-ВР від 06.06.1995 р. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/213>.

2. Павлов В. І. Басейнове управління водними ресурсами: досвід та пріоритети / В. І. Павлов, А. С. Сташук. — Рівне: НУВГП, 2013. — 334 с.

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру [Електронний ресурс]: Закон України № 1193-VII від 09.04.2014 р. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1193-18>.

4. Про утворення територіальних органів Державного агентства водних ресурсів [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінету Міністрів України № 662-р від 28.08.2013 р. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/662-2013-p>.

Шпарага Т. І., к.г.н., доцент,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка, м. Київ

МУЗЕЇ: ЕВОЛЮЦІЯ ВІД КОЛЕКЦІЇ ДО ТУРИСТИЧНОЇ ФІРМИ

На нинішньому етапі суспільного розвитку значно зростає зацікавленість у пізнанні матеріальної і духовної культури народів